

Arrest

nr. 120 810 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2012, met kennisgeving op 8 april 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, §1, 4° stelt dat er gedurende de drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan dit verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, beëindigd wordt.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 22.03.2012 eenzijdig werd stopgezet door de toenmalige partner van de betrokkene.

Uit het volgens artikel 42quater vereiste onderzoek naar de sociale, economische en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, blijkt het volgende:

-De betrokkene is 34 jaar.

-De betrokkene bood zich een eerste maal bij de stad Antwerpen aan om een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen met mevrouw S. F. op 28.01.2010. -Dit eerste geregistreerde partnerschap werd door middel van een eenzijdige verklaring stopgezet op 07.12.2010 door mevrouw S. F. met de melding dat het de betrokkene vooral om het verkrijgen van verblijfspapieren zou te doen zijn.

-Op 06.09.2011 legde de betrokkene een nieuwe verklaring wettelijke samenwoning met mevrouw S. F. af

-Op basis van dit geregistreerd partnerschap verwierf de betrokkene op 05.03.2012 recht op verblijf

-Enkele weken hierna, op 22.03.2012, werd de relatie tussen de betrokkene en zijn partner voor een tweede maal beëindigd door middel van een eenzijdige verklaring van mevrouw S. F..

-De betrokkene heeft een ziektekostenverzekering.

-Hij schreef zich op 05.10.2011 in als werkzoekende bij de VDAB.

-Hij volgde van 03.01.2011 tot 11.03.2011 succesvol een opleiding als containerhersteller bij Vzw Werkvorm.

-Hij behaalde zijn attest van inburgering.

-De betrokkene sloot op 24.10.2011 een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur af met Medrepair n. v. en legde in het kader van deze overeenkomst verschillende loonfiches voor.

Gelet op het feit dat de relatie tussen de betrokkene en zijn partner enkele weken na het verwerven van het verblijfsrecht werd beëindigd, de relatief beperkte tijdsduur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk (twee jaar en een half) en het feit dat de betrokkene minder dan een jaar aan de slag is bij zijn huidige werknemer wordt door onze dienst geoordeeld dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene niet van die aard is dat zij het behoud van zijn verblijfsrecht rechtvaardigt.

Het verblijfsrecht van de betrokkene wordt daarom geweigerd. "

2. Onderzoek van het beroep wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft

2.1. De verzoekende partij stelt in de synthesesamenvatting onder meer dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden zijn. Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en motivering, die in casu ontbreekt. Ten gevolge van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) heeft de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid om een bevel te geven. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op omdat de verzoekende partij zich in een illegale situatie bevindt en de vernietiging van het bevel geen wijziging met zich meebrengt in haar verblijfssituatie. Zij wijst op een volgens haar gebonden bevoegdheid voor wat het geven van een bevel betreft. Voorts stelt zij dat het bevel afdoend is gemotiveerd en dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Bijgevolg ontbeert de kritiek van de verzoekende partij belang. Bovendien is het aanvoeren van de formele en de materiële motivering tegelijk niet mogelijk. Het doel is bereikt. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State van 2009 en naar rechtspraak van de Raad en naar de gebonden bevoegdheid die blijkt uit de inhoud van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet.

2.3. De redenering van de verzoekende partij dient gevolgd te worden. In casu ontbreekt dergelijke redengeving. De bestreden beslissing beperkt zich voor wat het bevel betreft te verwijzen naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. Waar de verwerende partij in de nota erop wijst dat artikel 7 van de vreemdelingenwet in de gevallen van het eerste lid onder 1°, 2°, 5°, 11°, of 12° haar discretionaire bevoegdheid ontnemt, wordt er vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet met zekerheid blijkt dat de verzoekende partij zich in één dezer gevallen bevindt, noch op basis van welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toepassing wilde maken.

De Raad merkt op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden beëindigd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf meer kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere – al dan niet illegale – verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van verblijf. (zie mutatis mutandis RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995).

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 21”* dat *“zo nodig”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).”

De verzoekende partij stelt terecht dat de formele motiveringsplicht is geschonden wat het bevel betreft, wat leidt tot de vernietiging ervan.

De Raad kan in het door verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangehaalde artikel 7 van de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Artikel 8 van de vreemdelingenwet legt dergelijke verplichting op.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden

3.1. Uit de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekende partij betreffende deze beslissing de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Zij verwijt de verwerende partij de beslissing pas 10 maanden na het nemen ervan ter kennis te geven zodat het motief betreffende het korte verblijf van de verzoekende partij achterhaald is nu zij na de kennisgeving bijna drie en een half jaar in België verbleef. Voorts verwijt zij de verwerende partij er geen rekening mee te houden dat haar arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur is en dat zij een knelpuntberoep invult. Op het ogenblik van de kennisgeving was zij al meer dan 18 maanden tewerkgesteld bij de firma M. De redenering van de verwerende partij dat de economische, sociale en culturele integratie van de verzoekende partij niet van die aard is dat deze het behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt, kan niet gevolgd worden. Hierdoor is het proportionaliteitsbeginsel geschonden. De sanctie, zijnde het einde van het verblijfsrecht ten gevolge van het einde van de wettelijke samenwoning, einde dat niet aan haar te wijten is, staat niet in verhouding met de schade die de verzoekende partij lijdt. Evenmin is rekening gehouden met de meerwaarde die de verzoekende partij betekent voor haar werkgever en voor de Belgische arbeidsmarkt.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In fine van het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing pas ettelijke maanden later werd betekend, op een ogenblik dat de feitelijke situatie van verzoeker was gewijzigd. Verzoeker verwijst meer bepaald naar de inmiddels langere periode van verblijf en tewerkstelling. Verzoeker meent nog dat de bestreden beslissing disproportioneel is, en geen rekening houdt met het feit dat de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur is en betrekking heeft op een knelpuntberoep.

De verwerende partij laat ter zake gelden dat een 'laattijdige' kennisgeving niet noodzakelijk een schending van een substantiele of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. Rv.St. 1980, 596). Verzoeker toont zulks niet aan. De door hem aangevoerde schendingen kunnen ook niet in verband worden gebracht met zijn kritiek, en zijn dan ook niet van aard de nietigheid van de bestreden beslissing te doen aannemen.

"Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn." (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

Waar verzoeker verwijst naar zijn verder (illegaal) verblijf en tewerkstelling na het nemen van de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007), hetgeen verzoeker schijnbaar vergeet.

Bovendien blijkt uit de inhoud van het administratief dossier dat verzoeker een atypische verblijfssituatie heeft gehad, met verschillende, snel wisselende adressen. Dat de betekening van de bestreden beslissing pas na enige tijd is gebeurd, kan enkel aan verzoeker zelf worden verweten.

Ook de kritiek van verzoeker als zou de bestreden beslissing disproportioneel zijn, kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing een onderzoek heeft verricht naar de sociale, economische en culturele integratie van verzoeker, zoals vereist door art. 42quater Vreemdelingenwet.

Daarbij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de arbeidsovereenkomst met MEDREPAIR: "De betrokkene shot op 24.10.2011 een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur af met Medrepair n.v. en legde in het kader van deze overeenkomst verschillende loonfiches voor."

Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met deze overeenkomst, of nog met het onbepaald karakter van deze overeenkomst, dat uitdrukkelijk wordt bevestigd in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog stelt dat hij werkt in het kader van een knelpuntberoep, laat de verwerende partij gelden dat zulks niet uit het administratief dossier kan worden afgeleid, en ook op heden niet wordt gestaafd door de nodige stukken. Uit de arbeidsovereenkomst in het dossier blijkt enkel dat verzoeker werkt als hersteller. Elke verdere specificatie omtrent de aard van de arbeid ontbreekt.

In elk geval blijkt dat de verwerende partij kennis heeft genomen van de arbeidsovereenkomst die werd voorgelegd, zodat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing zou berusten op een incorrecte feitenvinding.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris ook motiveert waarom deze betrekking niet van aard is het behoud van het verblijfsrecht te rechtvaardigen (minder dan een jaar aan de slag).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009) Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat een latere kennisgeving, zelfs meer dan tien maanden na het nemen van de beslissing, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de vernietiging van het bevel dient te leiden naar de vernietiging van deze beslissing is dit niet correct nu het om twee verschillende beslissingen gaat. Het volstaat te verwijzen naar hetgeen is uiteengezet onder punt 2.3. Het gegeven dat slechts één maal rolrecht werd betaald doet hieraan geen afbreuk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het verblijfsrecht moet worden beëindigd omdat de partner van de verzoekende partij besloten heeft een einde te maken aan de wettelijke samenwoning die er bestond tussen haar en de verzoekende partij. Het einde van de relatie wordt niet betwist. Wie de schuld heeft aan het einde van de relatie en de vraag of verzoekende partij een knelpuntberoep uitoefent is irrelevant voor de beoordeling van het beroep en van de bestreden beslissing. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet maakt geen onderscheid naargelang wie de schuld heeft aan het einde van een relatie of van een wettelijke samenwoning. De bestreden beslissing geeft vervolgens de redenen op waarom de economische, sociale en culturele integratie van verzoekende partij niet volstaat om het behoud van het verblijfsrecht te rechtvaardigen. Wat deze motieven betreft, beperkt de verzoekende partij zich in het middel in wezen tot het bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek en de overgemaakte stukken geven te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. Volledigheidshalve wordt er opgemerkt dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kon voorleggen. Voorts is het uitoefenen van een knelpuntberoep niet relevant voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Te dezen kan de redenering van de verwerende partij gevolgd worden.

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. De beschouwingen van de verzoekende partij betreffen de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr. 91.613).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige kunnen uit het middel geen grieven ontwaard worden die gericht zijn tegen de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht.

4. Kosten

Gelet op de vaststelling dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN